

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Początkowo dzieci czerpią informacje o świecie od rodziców. Dopiero z wiekiem nabywają umiejętność gromadzenia i weryfikowania informacji. Jednym ze źródeł wiedzy jest radio. Radio jest obecne w naszym życiu, może nawet nie do końca zdajemy sobie z tego sprawę. Radia słuchamy wszędzie: w domu, w pracy, w komunikacji miejskiej, w samochodzie, u fryzjera, w sklepie itd. Każdy z nas może wymienić kilka powodów, dla których warto słuchać radia. Dla niektórych będą to wiadomości. Wielu z nas zdaje sobie sprawę z tego, że bez wiadomości nie da się praktycznie funkcjonować. Wiadomości podawane są z dużą częstotliwością, zazwyczaj co godzinę, ale są także radiostacje, w których serwis informacyjny emitowany jest co pół godziny, a w wyjątkowych sytuacjach program jest przerywany wiadomościami, aby ogłosić jakąś ważną wiadomość, zazwyczaj nie jest ona dobra.

Jest także liczna grupa radiosłuchaczy preferująca konkursy radiowe, w których można wygrać atrakcyjne nagrody rzeczowe, podróże czy okazałą sumę pieniędzy.

Radio dostarcza także rozrywki. Służą temu różne audycje. Słuchamy debat politycznych, programów muzycznych lub o tematyce kulturalnej, religijnej. Czasem nawet można zadzwonić na antenę i przedstawić swój punkt widzenia. Radio nie ogranicza się jedynie do słuchania programów informacyjnych, ono dostarcza także rozrywki intelektualnej.

Należy uczyć dzieci, że nie wszystkich radiostacji mogą słuchać. Dla dzieci wskazane są audycje, które bawią i promują wartości. Radio powinno wychowywać, jest pomocą dydaktyczno-wychowawczą. Z audycji można nawet czerpać nowe metody wychowawcze. Przypominamy uczniom, żeby mądrze wybierali audycje i poddawali je selekcji. Dla przykładu można porównać informacje pochodzące z innych źródeł masowego przekazu.

Istnieje zagrożenie, że młodzi ludzie słuchają wszystkiego, co jest przekazywane na antenie, nie przykładając wagi do upowszechnianych treści, a mogą być one niemoralne i nieetyczne. Szkoda cennego czasu poświęcać na bezwartościowe audycje. Oby nie stało się tak, że radio zagłusza zdrowy rozsądek i nie dopuszcza jakiegokolwiek refleksji.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

Program wychowawczy > Klasa II > Wartość VIII > Wartość przekazywanych informacji drogą radia

3.2.1. J. Tuwim, *Ptasie radio*, w: *Antologia poezji polskiej dla dzieci*, red. J. Klecel, wyd. Stowarzyszenie Parafiada im. św. Józefa Kalasancjusza, Warszawa 2009, s. 67-69.

WSTĘP

Julian Tuwim (1894-1953) to wybitny poeta znany zwłaszcza z twórczości dla dzieci. Warto jednak zaznaczyć, że pisał także dla dorosłych. Były to: wodewile, skecze, libretta operetkowe, teksty piosenek. Tłumaczył z języka: rosyjskiego, francuskiego, niemieckiego, z łaciny.

Jego najbardziej popularny utwór skierowany do dzieci to *Ptasie radio*. W wierszu tym jest mowa o audycji radiowej prowadzonej przez ptaki.

CYTAT

„Halo, halo! Tutaj ptasie radio w brzozowym gaju,
Nadajemy audycję z ptasiego kraju.
Proszę, niech każdy nastawi aparat,
Bo sfrunęły się ptaszki dla odbycia narad:
Po pierwsze – w sprawie,
Co świtem piszczy w trawie?
Po drugie – gdzie się
Ukrywa echo w lesie?
Po trzecie – kto się
Ma pierwszy kąpać w rosie?
Po czwarte – jak
Poznać, kto ptak,
A kto nie ptak?
A po piąte przez dziesiąte
Będą ćwierkać, świstać, kwilić,
Pitpilitać i pimpilić
Ptaszki następujące: (...)”.

PODSUMOWANIE

20^{lat} Mazowsze

Program wychowawczy > Klasa II > Wartość VIII > Wartość przekazywanych informacji
drogą radia

Mieszkańcy „ptasiego kraju” próbowali na antenie radiowej rozwiązać różne problemy, np. „Co świtem piszczy w trawie?” „Gdzie się ukrywa echo w lesie?” „Kto się ma pierwszy kąpać w rosie?” Dyskusja była tak zażarta, że aż wezwano „ptasią milicję”.

Nie tylko akcja jest w tym wierszu ważna. Bardzo ciekawe jest naśladowanie głosów poszczególnych ptaków. Każdy z nich śpiewa po swojemu, wydaje skomplikowane dźwięki: „Ćwir! ćwir! świrk!”, „Pio pio pijo lo lo lo lo lo”, czy „Kuku! kuku!”. Takie wyrazy nazywa się wyrazami dźwiękonaśladowczymi.